

دیدار امام حسین(ع) با عمر بن سعد در سال 61 هجری قمری

پس از آن که به دستور کتبی عبیدالله بن زیاد، آب فرات بر روی امام حسین(ع) و یارانش بسته شد، وضعیت نگران کننده ای میان سپاه امام حسین(ع) و سپاه عمر بن سعد پدید آمد و احتمال بروز جنگ و خون ریزی را، هر ساعت قوی تر می کرد...

پس از آن که به دستور کتبی عبیدالله بن زیاد، آب فرات بر روی امام حسین(ع) و یارانش بسته شد، وضعیت نگران کننده ای میان سپاه امام حسین(ع) و سپاه عمر بن سعد پدید آمد و احتمال بروز جنگ و خون ریزی را، هر ساعت قوی تر می کرد. امام حسین(ع) برای کاستن حساسیت های دو سپاه و ایجاد تفاهم میان طرفین، خواستار ملاقات خصوصی با عمر بن سعد، فرمانده سپاهیان عبیدالله بن زیاد گردید.

عمر بن سعد از پیشنهاد امام حسین(ع) استقبال کرد و در شب هشتم محرم، در خیمه ای میان دو لشکر گاه، تشکیل جلسه داده و تا پاسی از شب با هم گفت و گو کردند. سپاهیان از متن گفت و گو آن دو بی خبر بودند، ولی همین مقدار می دانستند که آنان به توافق های تازه ای رسیده اند.

ابومخنف روایت کرده است که ملاقات آن دو، تنها يك بار نبود، بلکه آنان سه یا چهار بار با یکدیگر ملاقات و گفت و گو کردند. عمر بن سعد، که حوادث کربلا را پی در پی برای عبیدالله بن زیاد گزارش می کرد، پس از ملاقات با امام حسین(ع) نامه ای رضایت بخش برای عبیدالله ارسال کرد و در آن، یادآوری کرد: خداوند متعال، نائره جنگ ما را خاموش و امر امت را اصلاح نمود. زیرا حسین بن علی(ع) هم اینک حاضر است از همان جایی که آمده است، برگردد و یا به سوی یکی از مرزهای کشور برود و بسان سایر مسلمانان زندگی کند. نه از او بر ضد ما و نه از ما بر ضد او چیزی در میان نباشد، و یا به جانب شام نزد یزید بن معاویه رفته و اختلافش را با وی حل و فصل کند. ای عبیدالله! این پیش آمد، هم می تواند موجب خرسندی تو و هم موجب اصلاح امت باشد. شایان ذکر است چیزهایی که عمر بن سعد در این نامه به آن ها اشاره کرد، برداشت های شخصی وی و یا مبالغه گویی اش برای آرام کردن عبیدالله و اصلاح ذات البین بود، تا از این طریق زودتر غائله را پایان دهد و به حکومت "ری" دست یابد. زیرا امام حسین(ع) که با هدف امر به معروف و نهی از منکر اقدام به قیام بر علیه باطل کرده بود، هیچ گاه به شخصی چون عمر بن سعد، چنین تعهدی نمی داد.